

ČESKA REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Bohuslavou Drahošovou v právní věci žalobce: **S. A. S. H.**, právně zastoupeného Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2008, č. j. OAM-79/VL-07-11-2008, **ve věci udělení mezinárodní ochrany**

t a k t o:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2008, č. j. OAM-79/VL-07-11-2008 **se** pro vady řízení **zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. **Odměna** právní zástupkyni žalobce **Mgr. Pavlíně Zámečnickové** se přiznává v částce **4.800,- Kč**, která bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě do 30-ti dnů od právní moci rozhodnutí.

III. České republice se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2008, č. j. OAM-79/VL-07-11-2008. Tímto rozhodnutím zamítl žalovaný žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako

zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona o azylu). V žalobě uvedl, že žalovaný v řízení porušil § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 68 odst. 3 správního řádu č. 500/2004 Sb., zjištěný skutkový stav nesprávně právně kvalifikoval a pochybil, když nepřihlíдел k faktické skutkové podstatě zákonné skutkové podstatě pronásledování upravené v ust. § 12 zákona o azylu. Domníval se, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle stanovení § 12 zákona o azylu, resp. pro doplňkovou ochranu ve smyslu § 14a zákona o azylu. Uvedl, že nesouhlasí s tím, že správní orgán opomenul jakékoliv posouzení situace v zemi původu a nevyhledal o ní žádné informace (v průběhu řízení tvrdil, že mu bylo vyhrožováno fyzickým ublížením a smrtí ze strany rodinných příslušníků jeho přítelkyně). Namítal, že správní orgán zamítl jeho žádost jako zjevně nedůvodnou bez meritorního posouzení žádosti. Uvedl, že jeho jednání v zemi původu může mít za následek trestní stíhání, v rámci kterého může dojít k porušení jeho nezadatelných základních práv na osobní svobodu a tělesnou integritu. Dovožoval, že správní orgán měl přistoupit k posouzení, zda mu nehrozí v zemi původu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Vytýkal, že správní orgán situaci v zemi původu vůbec nezkoumal. Pokud jde o skutkové důvody odkázal na žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR a protokol o pohovoru, který s ním byl proveden a ostatní spisový materiál, který se vztahuje k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a který má k dispozici žalovaný. Navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 18. 3. 2008 uvedl, že vycházel v řízení především z vlastních sdělení žalobce poskytnutých v celém průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, z nichž bylo zjištěno, že žalobce žádá o mezinárodní ochranu kvůli obavám z jednání rodinných příslušníků své dívky. Žalovaný popřel oprávněnost žaloby, odkázal na správní spis, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce a vydané rozhodnutí žalovaného. Dovožoval, že v průběhu správního řízení postupoval v souladu s příslušnými právními normami a dbal na dodržení všech práv žalobce garantovaných mu právním řádem ČR. Uvedl, že správní orgán vedl žalobce k pravdivému a úplnému vysvětlení jeho důvodů odchodu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce ve svých odpovědích nebyl omezován ze strany správního orgánu ani tlumočníka. S protokolem o pohovoru byl seznámen, s jeho obsahem souhlasil a správnost stvrdil svým podpisem. Žalobce ve své výpovědi nesdělil žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly pronásledování jeho osoby dle ust. § 12 zákona o azylu, či nasvědčující hrozbě vážné újmy dle ust. § 14a zákona o azylu. Neshledal, že by žalobci v zemi původu mohlo hrozit trestní stíhání a tímto by došlo k porušení jeho práv na osobní svobodu a tělesnou integritu. Žalovaný správní orgán toto tvrzení považoval za pouhou domněnku. Navrhoval zamítnutí žaloby.

Rozhodnutím ze dne 1. 2. 2008 č.j. OAM-79/VL-07-11-2008 byla zamítnuta žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů mimo jiné s odůvodněním, že skutečnosti uváděné žadatelem, tj. obavy z příbuzných své dívky nelze důvodům pro udělení azylu podřadit. Problémy s příbuznými partnerky – soukromými osobami byly způsobeny jejich úsilím pomstít domnělou potupu a nečinností samotného žadatele směrem k libyjským kompetentním orgánům. Žalobcem vyličené potíže svou podstatou nijak nesouvisí s některým z taxativně stanovených důvodů pro udělení azylu dle zákona

o azylu. Správní orgán dospěl k závěru, že žádost žalobce lze považovat za účelovou. Žalobce neuvedl žádnou skutečnost, kterou by bylo možno vážné újmě ve smyslu zákona o azylu podřadit. Rozhodnutí je opatřeno kulatým razítkem žalovaného a podpisem ředitele azylové a migrační politiky PhDr. Tomášem Haišmanem.

Krajský soud přezkoumal výrok napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 soudního řádu správního – dále jen s. ř. s.). Rozsudkem ze dne 11.6.2009 č.j. 63 Az 132/2008-23 žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Žalobce proti rozsudku podal kasační stížnost, kterou namítal, že se žalovaný vůbec nezabýval posouzením situace v zemi původu, čímž se dopustil porušení ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., neboť spolehlivě nezjistil stav věci a neopatřil si podklady nezbytné pro vydání rozhodnutí. Žalobce vytýkal žalovanému, že pominul tu skutečnost, že otec jeho přítelkyně je velitelem vojenské policie. Z tohoto důvodu se domníval, že odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je nedostatečné, neboť na tyto skutečnosti vůbec nereflexuje. Uvedl, že pokud by ve vlasti setrval, byl by nucen nastoupit vojenskou službu, při níž by mu hrozilo pronásledování ze strany vysoce postaveného příslušníka ozbrojených složek. Byl přesvědčen, že splňuje předpoklady pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu, protože jednání, kterého se v zemi původu dopustil, může mít za následek trestní stíhání, zadržení a ohrožení tělesné integrity, zejména za situace, kdy otec přítelkyně je velitel vojenské policie. Krajský soud se dle žalobce nedostatečně zabýval námitkami uplatněnými v žalobě, neboť pouze přitakal závěrům žalovaného, ačkoliv měl napadené rozhodnutí zrušit především z důvodu chybějících zpráv o zemi původu a také pochybil i při posuzování existence podmínek pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domníval, že jak jeho rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Námitky uvedené v kasační stížnosti shledal žalovaný nedůvodnými a navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud o podané kasační stížnosti rozhodl tak, že rozsudek krajského soudu rozsudkem ze dne 4.2.2010 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění Nejvyšší správní soud zejména uvedl, že se žalovaný při zjišťování skutkového stavu dopustil pochybení, neboť s ohledem na obsah žalobcovy výpovědi nezjistil dostatek informací, aby mohl rozhodnout o tom, zda žalobci při návratu do země původu nehrozí závažná újma ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. Žalovaný nezjišťoval žádné konkrétnější informace, např. jméno otce jeho přítelkyně, který by jako velitel vojenské policie mohl být veřejně známý a jeho jméno by se mohlo vyskytovat ve zprávách o zemi původu apod.

Na základě výše uvedeného a v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu krajský soud konstatuje, že se žalovaný nezabýval skutečností, že otec dívky je velitelem vojenské policie, který mu vyhrožoval při výkonu vojenské služby potížemi. Žalovaný pouze paušálně zhodnotil žalobcovy

potíže s příbuznými jeho přítelkyně (potíže se soukromými osobami), aniž by se alespoň z části zabýval tím, zda žalobcem tvrzené skutečnosti ohledně otce jeho přítelkyně, jako velitele vojenské policie (výkon veřejné funkce) mohou mít vliv na posouzení projednávané věci.

Ze shora uvedených důvodů a v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu zrušil krajský soud ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. napadené rozhodnutí proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ rozhodnutí vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Soud rozhodl rozsudkem bez jednání dle ust. § 51 s. ř. s. Současně soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému dle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. Žalovaný znovu o nároku rozhodne, přičemž při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu dle § 78 odst. 5 s. ř. s.

Výrok o nároku na náhradu nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce měl ve věci úspěch a vzniklo mu právo na náhradu nákladů řízení.

Usnesením ze dne 11. 11. 2009 č. j. 63Az 13/2008-58 krajský soud žalobci ustanovil pro řízení zástupce z řad advokátů, a to advokátku Mgr. Pavlínu Zámečnickovou. Odměna zástupkyni žalobce byla stanovena za 2 úkony právní služby v řízení o žalobě po 2.100,- Kč dle § 9 odst. 3 písm. f), § 7 bod 5 a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. tj. 4.200,- Kč a 2x náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky po 300,- Kč, tj. 600,- Kč. Celkem tedy advokátce náleží 4.800,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Výrok o nákladech státu je odůvodněn ust. § 36 odst. 2 soudního řádu správního, podle kterého náklady spojené s přibráním tlumočníka platí stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí, prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě, písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 14. června 2010

JUDr. Bohuslava Drahošová
samosoudkyně